

Eleonora Troja

A
Amazones
neraud

Eleonora Troja

Amazones
neraud

ZNAIGZNE

821.174-31

Tr 670

Vāka dizaina autore *Krista Miltiņa*

Autoru foto © Jānis Deinats

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Inga Gorbunova, Dana Sinkeviča, 2021

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9325-8

Lēni aust dzidrs un auksts pirmdienas rīts. Novembra beigu durstīgais vējš neprot neko citu kā tikai list zem drēbēm un ar savām apledojušajām roķelēm apgrābstīt gan miesu, gan dvēseli. Visi gaida. Visi ir noilgojušies pēc sniega. Un vēl pēc kaut kā...

Kaut kur šajā pilsētā drīz modīsies trīs sievietes. Katra ar savu saprašanu par to, ko no dzīves var gaidīt kā dāvanu un kas šajā pasaulē jāpaņem ar kauju. Arī viņas, iespējams, tieši tāpat kā tu, ilgojas, cer, sapņo. Arī viņām kaut kā pietrūkst.

Vēl viņas nepazīst cita citu. Viņas vēl nezina, ka šonakt kāda krītoša zvaigzne debesīs jau ievilkusi liktenīgu svītru: notiek lielas pārmaiņas. Un drīz.

Ir pirmdiena.

* * *

Nekā īpaša, kas varētu piesaistīt uzmanību, šajā guļamistabā nav. Patiesībā tā ir tāda, kāda, iespējams, varētu būt arī tava guļamistaba. Protams, ja vien tev piemīt paradums vakarā nosviest drēbes, kur pagadās, visās malās atstāt pusizdzertas kafijas krūzes un ja uz tavām mēbelēm ir nedaudz putekļu – vārdu sakot, ja arī tu neesi pārspilēti

kārtīga. Un, ja vēl tev pie sienas ir daži Džordža Klūnija un “Gredzenu pavēlnieka” plakāti un ar diezgan lielu naglu pienaglots vīrieša kaklasaites (skalpa vietā, vai?), tad – nu, tad jau tu Žannu tīri labi saproti. Iepazīsties: šo dusošo skaistuli sauc Žanna Makābola. Njā, izskatās, ka šis rīts viņai nebūs no vieglākajiem...

“Es ienīstu pirmdienu rītus.

Īstenībā es ienīstu arī citu darbdienu rītus.

Bet svētdienu vakaros – ak, es naivā muļķīte! – man vienmēr izdodas noticēt, ka tas, kas ir, turpināsies mūžīgi. Ka es turpmāk mūžīgi varēšu vazāties pa māju saplēstos džinsos un izbalējušā T kreklā ar hieroglifiem. (Cerams, tur uzrakstīts nav nekas rupjš – ja nu pēkšņi bez brīdinājuma ciemos ierodas kāda japāņu delegācija? Es gan nevienu japāni nepazīstu, bet, iespējams, vajadzētu iepazīties – Eiropas vīrieši pēdējā laikā man nepievērš tikpat kā nekādu uzmanību.) Ka es visu dienu varēšu pavadīt ar sarkanvīna glāzi rokās un neko nedarīt. Ka es visu atlikušo mūžu varēšu neko nedarīt! Nu, vismaz neko tādu, kas man riebjas...

Vārdu sakot, svētdienās es jūtos kā Renē Zelvēgere, kas, nofilmējusies manā lomā, paziņojusi presei, ka pēc uzfilmētās “Bridžitas Džounsas” otrās daļas paņems pauzi, lai vakaros iedzertu vīnu ar draugiem, un tā... Pauzi uz gadu!”

(Skaidrs, ka Bridžita Džounsa bija ŽANNAS loma! Kaut vai tāpēc, ka Bridžita – Žanna bija gatava saderēt! – ir resnāka, nekā Zelvēgere jebkad bijusi. Bridžita ir tāda... tieši tāda kā Žanna! Kur gan skatās visi šie režisori?)

Taču ir pienākusi pirmdiena, un pilnīgi skaidrs, ka šis nu nav tas rīts, kad viņa varētu atļauties paņemt pauzi uz gadu. Bet vajadzētu, ai, kā vajadzētu! Žanna paskatījās spogulī, un tas, ko viņa tur ieraudzīja...

Šausmas.

Varbūt tas ir no seksa trūkuma? Jau ilgāku laiku viņa centās pieturēties pie principa: gulēt tikai ar personībām un ar prezervatīvu. Izrādās: lai mūsdienās saņemtu pilnvērtīgu seksu, abi šie nosacījumi ir pārāk daudz...

Un tad viņas galvā pamodās mazs bundzinieku ansamblis.

Un tad viņa atcerējās.

Seju nav saplosījis ne mīnmetēju uzlidojums, ne seksa trūkums. Iespējams, sekss pat bija.

Taču skaidrs, ka pie tā, kā viņa izskatās un jūtas, vainīgs karaoke. Nu, un pāris litru balzama. Vai džina. Vai abu.

Karaoke ir briesmīga īpašība: tu izlem nodziedāt tikai pāris dziesmu draugu lokā un tad mesties mājās izšūt, lasīt dzeju un beidzot pielikt aizkarus. Tā vietā četros no rīta tu attopies, sēžot klēpī kādam nepazīstamam tipam, viņš mēģina satvert tavas krūtis, un jūs abi kopā baurojat: “*Crazy-y-y...*”

...Nē, seksa tomēr nebija. Taču tas nemaina faktu, ka mājās Žanna ieradās puspiecos no rīta. Un šobrīd izskatījās tā, kā nevēlētos izskatīties neviena no viņai zināmajām sievietēm. Palīgā!

“Zinu jau, zinu,” Žanna apcerīgi prātoja, “manā vecumā ledusskapī vajadzētu turēt sasaldētas zāļu tējas kubiciņus. Ak Dievs, kā tie tagad noderētu! Bet man ir nelabas aizdomas, ka tur ir tikai pāris *Actimel* jogurtu un pustukša tonika pudele... Nuja. Tā arī ir. Ar sievietēm, kurām mājās ir vīrietis, suns, kaķis vai bērns, nekas tāds nevarētu atgādīties! Viņām vienmēr mājās ir pilns ledusskapis, aptieciņa ar zeļonku, zālēm pret pagīrām, aizpampušām acīm un tamlīdzīgi. VIENTULĪBA IR LĀSTS!”

Skaidrs, ka šorīt atkal būs jāiztieks ar ātrās palīdzības tipa skaistumkopšanu. Lai gan – nekas tik labi nelikvidē

maisiņus zem acīm kā tējas maisiņi uz tām! Kādam noteikti varētu likties, ka viņas priekšstati par kopjošo kosmētiku ir tikpat nožēlojami kā ledusskapja saturs. Tomēr, paraugoties uz visu no gaišās puses, ne katra sieviete var atļauties no rīta relaksēti un mierīgi pagulēt ar tējas kompresēm jutīgās acu zonas rajonā! Tai, kā zināms, esot jāpievērš pastiprināta uzmanība, īpaši, ja sasniegta tikpat jutīgā vecuma zona ap trīsdesmit (un pie šī formulējuma, LŪDZU, arī paliksim)... Tāpēc tagad viņa vēl pagulēs, padomās labas domas un... *FUCK!!!*

* * *

Tikmēr vienā no klusās vecpilsētas romantiskākajiem namiem nesen izremontētā un ar ļoti pieprasīta dizainera palīdzību iekārtotā bēniņstāva dzīvokli trauksmaina sapņu seriāla pēdējos kadrus aizkavēt centās Evelīna Bīriņa. Evelīnas dzīvokli tu, iespējams, esi redzējusi – nesen žurnālā *Deko* tam bija veltīti vairāki atvērumi. Bet varbūt tu pati dzīvo līdzīgā mitekli, ja vien, tāpat kā Evelīna, esi apprecējusi bagātu vecāku vienīgo dēlu, kas uz ģimenes biznesa bāzes veiksmīgi attīstījis pats savu.

Cieši samiegusi acis un piespiedusi plaukstas ausīm, viņa pūlējās vēl mirklīti pakavēties pasaulē, kurā neeksistēja nekas tāds, kādēļ būtu vērts lauzīt galvu. Jebkurš sarežģījums atrisinājās ar kinematogrāfisku vieglumu.

Uz naktsгалdiņa stāvēja mazā *Evian* pudeliņa. Ne kā nodrošinājums pret paģirām. Evelīna vienkārši bija izlēmusi uzsākt jaunu – absolūti organizētu – dzīvi. Bet organizētas sievietes, kā zināms, ļoti rūpējas par savu izskatu un dzīvo veselīgi. Labas kvalitātes dzeramais ūdens tukšā dūšā bija viņas rīta neatņemama sastāvdaļa. Jau otro dienu.

Viņa pamodās, labi izgulējusies. Tīksmīgi izstaipījās, veikli pārmeta slaidās, perfekti epilētās, skaisti iedegušās kājas pāri gultas malai un, viegli sapurinājusi garos, tumšos, mirdzošos un gludos matus, uzmeta skatienu spogulim. Viņa bija apmierināta, pilnīgi apmierināta ar to, ko tur redzēja. Visas pasaules sievietēm bija bezspēkā jāsaļimst un pilnīgi satriektām jāatkāpjas, bet vīriešiem jāpaliek bez valodas, bez prāta un sīkos gabaliņos salauztām sirdīm... (Nu labi, labi... ne tik traki. Ko tad ar tādiem slimiem, mēmiem un prātu zaudējušiem cilvēkiem pēc tam varēs pasākt?) Virtuves virzienā viņa vairāk dejoja nekā gāja. Pieglaudās vīrietim, kurš tieši tobrīd lika divas kafijas tasītes uz art deco stila paplātes. Viņa izskatījās pēc televīzijas skaistules Evelīnas. Nē. Viņa bija vēl daudz pievilcīgāka...

Viņam bija absolūti lielisks augums, smarža, kura reibina stiprāk par vīnu, satriecoša humora izjūta, augsts IQ un...

NĒ!!! Tā nevar. Viņš pārāk stipri kaut ko atgādināja. Kādu, kuru pilnīgi noteikti nedrīkstēja pat iedomāties. Nedrīkstēja arī raudāt. Vismaz vēl kādu pusstundu ne.

Pa šo laiku vīrietis, ar kuru viņa bija precējusies, būs paguvjis iztīrīt zobus, apēst paipalu olu omleti, vēlreiz iztīrīt zobus (jo viņš taču ir ārkārtīgi tīrīgs vīrietis), nopucēt kurpes, uzvilkt kādu no saviem nevainojami baltajiem krekliem, piepūst pilnu māju ar savu veču Šaneli un BEIDZOT pazust. Tikai tad, uzmanīgi pārlicinājusies, ka gaiss tiešām ir tīrs, arī viņa varēs celties. Varēs atvērt acis un pārcelties no savu skaisto nomoda sapņu pasaules istajā. Kur šobrīd valdīja tiešām liela sagrave.

Bet pašlaik Evelīna Bīriņa vēl tēloja, ka ir aizmigusi, un, īsinot laiku, iztēlojās, ka izskatās pēc satriecošas televīzijas dīvas un virtuvē sastop iedomu draugu, kas, lai kā viņa

censtos tam piešķirt populāra kinoaktiera izskatu, tomēr pārāk atgādina viņas pirmo lielo un vienīgo mīlestību.

Noklaudzēja ārdurvis. Pārmetusi pāri gultas malai kājas (ne skaisti iedegušas, ne arī perfekti epilētas – tik vien, ka daudz maz smukas un slaidas) un sabužinājusi savus – vispār jau dabiski latviešu nacionāli gaišbrūnos, bet laba friziera prasmīgi blondi ietonētos – matus, viņa piešļūca pie spoguļa. To mierīgi varēja arī nedarīt – jau tā pārāk daudz ciešanu vienam pirmdienas rītam. “Liek atgādinājums, ka ar skaisto televīzijas Evelīnu mūs vieno tikai tas, ka arī mani tā sauc,” viņa nīgri nodomāja.

Tādi paškritikas uzplūdi Evelīnai Bīriņai, kuru ieraugot absolūtais vairākums šīs valsts iedzīvotāju pat iedomāties nevarētu, ka arī tik izskatīgām sievietēm mēdz būt problēmas ar pašvērtējumu, mēdza uznākt viņņveidīgi. Pašlaik viņa bija iekūlusies precīzi devītā viņa epicentrā.

Ar savu vīru Arni Bīriņu viņa nesarunājās jau trīs dienas. No brīža, kad pieķēra viņu lasām savu dienasgrāmatu, kuru bija ilgi, rūpīgi un pārdomāti slēpusi zem gultas matrača un vēl citās grūti pieejamās vietās. Izrādās: viņš bija lasījis regulāri. Katrreiz, kad Evelīna to iedomājās, ceļgalos atkal iemetās trīce un vājums. Jo tas tiešām bija šausmīgi un vēl arī pretīgi – vīrs lasa savas neuzticīgās sievas dienasgrāmatu. Banāli un stulbi, kā tādās “Hameleonu rotaļās”.

Laime, ka viņa nebija paguvusi ierakstīt to, kas notika pēdējās dienās... nē, nē, nē! Par TO gan viņa tagad nedomās. To tiešām nevar atļauties, jo šī bija pārāk svarīga diena. Evelīnas acis jau tāpat bija pietiekami nelāgā paskatā, jo, patiesību sakot, pēdējās trīs dienas viņa to vien darīja kā gulēja un raudāja, raudāja un gulēja. Bet tas nebija Arņa dēļ, lai kā viņam varbūt patiktu tā domāt. Lika drusku pagaidīt – viņa dēļ!

No šitās putras kaut kā bija jātiek ārā. Lai novilcinātu laiku, pēdējās dienās viņa izlikās aizmigusī ikreiz, kad bija kaut mazākā izdevība satikties ar vīru. Taču jau rītvakar no ciemošanās pie vecmāmiņas atgriezīsies meitiņa. Un līdz tam jāpieņem kāds lēmums. Patiesībā viņa jau to bija pieņēmusi, atlika tikai pateikt skaļi un pateikt visiem. “Es vairs negribu būt precējusies ar šo vīrieti!

Pirmkārt, es viņu NEMĪLU.

Goda vārds – pilnīgi nemaz!

Un, otrkārt, – ja tā padomā – viņš tomēr ir diezgan liels kretīns. Skaists, liela auguma, labi veidots (tā mana nožēlojamā vājība uz gariem un plečīgiem vīriešiem!) kretīns, kurš ārkārtīgi (un pārmērīgi) patīk visām citām sievietēm Latvijā un ārzemēs, bet ne man. Man vairs ne!”

Visu iepriekšminēto kladītē ar Deivida Bekhema portretu uz vāka bija varējis izlasīt arī viņš. Bekhemam pēdējo divu gadu laikā Evelīna bija uzticējusi vairāk nekā jebkurai citai dzīvai būtnei uz šīs pasaules. Un tu padomā: to ņem un izlasa tieši tā persona, kurai ne par kādu naudu... fui, cik stulbi! Cerams, ka viņš nav to pastāstījis savai mātei... Tā jau no laika gala vedeklu uzskatījusi par netikli. Tieši tā: ne jau par nenopietnu, vieglprātīgu vai tamlīdzīgi, bet par netiklu sievieti, kura nesaprotamā kārtā spējusi piesaistīt viņas izcilnieka uzmanību. Un, ja Evelīna nebūtu nostājusies ceļā, tad, viņasprāt, pateicoties izcilajam genofondam, viņas brīnumbērns jau sen būtu iekritis acīs kādai patiesi smalkai personai un ieprecējies vismaz zviedru karaliskajā ģimenē. Arī par Arņa māti labāk bija nedomāt. Turklāt, kāda starpība – tikla vai netikla, dēla sieva viņai tāpat riebās. Un, ja reiz Evelīna bija nolēmusi šķirties, tad viņai vairs principiāli nebija nekādas daļas gar šo nejauko sievieti.

Bet patiesībā bija vēl daudz sliktāk.

Patiesībā Evelīnai vienu brīdi šķita – beidzot atkal izdevies iemīlēties.

Bet nu arī tas bija galā. Viņa jutās pretīgi. Vienkārši pretīgi. Un neraudāja aiz želuma par nenotikušām attiecībām, bet gan tāpēc, ka jutās kā pēdējā idiote. Kā viena stulba akla vista, kura aiz ilgām pēc mīlestības skrējusi pati nezin kur un trāpījusi precīzi pamatīgā dubļu pelķē.

Pirms trim dienām kādā lietainā un drēgnā vakarā tas vīrietis, kuru viņa bija pielaidusi sev drusku par tuvu, uzmanīgi pētot savas automašīnas vadības paneli un pat nepaskatoties uz Evelīnu, teica: jā, nav šaubu, viņi kopā būtu vienkārši izcili, Evelīna ir viņa ideālā sieviete un bla, bla, bla... Bet sievu viņš arī mīlot, un galu galā viņi taču ceļot māju, un jāsaprot, ka tas viss nav tik vienkārši. Kāpēc nevar turpināt tāpat bez kādām saistībām? Viņam neesot iebildumu, ka Evelīna paliek kopā ar Arni. Tā taču daudzi tagad dzīvojo.

Zeme zem kājām pavērās, un Evelīnas iedomātās laimes pilnā sirds sabruka. Aizcirtusi *mersiša* durvis, ne vārda nesakot, viņa devās prom, bet šis... šis... šis... vīrietis klusēdams noraudzījās pakaļ. Ar savām sasodītajām nelieša acīm, johaidī! NESKRĒJA pakaļ. NESAUCA atpakaļ Evelīnu – savu neparasto, savu mīļo un jocīgo meiteni, savu *soulmate*, savu ideālo sievieti ar skatienu tik dzidri zilu kā dienvidjūras lagūna. Meli, meli, meli tas viss ir bijis! Un Evelīna, izslāpusi pēc siltuma, kā tāda muļķe bija noticējusi, ka atkal kāds viņu mīl.

Droši vien viņš pat sajuta atvieglojumu, ka viss notiek tik vienkārši: viņa paskatās, izkāpj, aiziet. Un viss. Punkts. Nekādu asaru, nekādu pārmetumu.

Pēdējo trīs dienu laikā mobilajā nebija nevienas īsziņas vai zvana no Mārtiņa, tā sauca to vīrieti, kas vismaz mēģinātu nogludināt šo briesmīgo situāciju. Tā nu tas reizēm

notiek: kas augstu lido, zemu krīt un stipri sasītas. Trīs mēnešus viņa bija jutusies kā pasaku princesi, bet šodien jau savā vietā ir jāiztēlojas tumšā skaistule no televīzijas. Interesanti, vai arī televīzijas zvaigznei kādreiz aizvainojumā tā sāpējusi sirds?

Šorīt, kad šķita – viņa izbēkusi acis sausas, varēja jau padomāt daudz maz loģiski un konstatēt, ka nekas TĀDS jau nenotika. Sirds strādā, asinsspiediens normāls, ar gripu pēdējoreiz slimoja astoņpadsmit gadu vecumā, mati ārā nekūr, zobi – īstie, celulīts – neuzkrītošs, alģu, kaut ne pārāk lielu, tomēr maksā regulāri, un par naudu jau vispār nevajadzētu uztraukties. Vismaz līdz šim nevajadzēja – Arnis bija bagāts un nebija skops.

Tikai privātajā dzīvē tagad viss pilnīgā pēcpusē. Sieviete, kurai nav ne vīra, ne mīļākā. Ā-ā-ā!

Nu – kā nu nav, kā nu nav. Vīrs vakarā atkal būs mājās.

Un ja arī nebūtu – Evelīna nebija viena šajā pasaulē. “Ratā ar tiem vīriešiem, mans lielākais dārgums tomēr ir mazā, mīlā, brīnišķīgā meitiņa Annija. Annija, kura mīl gan tēti, gan mammīti. Vēl arī tas.

Es taču esmu viena briesmīga un traka egoiste. Sieviete, kura jauc pati savu ģimeni un būtu pārlaimīga, izjaucot to otru. Vīramātei taisnība.” Evelīna jūta, ka acis atkal sariešas asaras.

* * *

Kamēr Evelīna risināja ne pārāk dzīvespriecīgus dialogus pati ar sevi, kādā citā nedaudz savandītā gultā Rīgas klusajā centrā modās trešā šī meiteņu stāsta varone – Alise Magone. Viņa gulēja uz labajiem sāniem; garie, melnie mati šajā brīdī visvairāk līdzinājās dīvainajiem veidojumiem uz modeļu galvām mirkļos, kad viņas demonstrē kāda īpaši ekstravaganti noskaņota dizainera drēbītes. Tātad – mati

izskatījās baisi. Kāda izskatījās viņa pati – nu, grūti pateikt, skatienam atklājās vienīgi izspūrušie mati un plikās kājas. Pārējais, ieskaitot galvu, bija ievīstīts segā, kas no visām pusēm bija apdrukāta ar maziem, resniem Vinnijiem Pūkiem un cīsiņveidīgiem Petačokiem.

Ak jā, Pūks un Sivēntiņš ik pa brīdim izdvesa ritmiskas, aizdomīgas skaņas. Nē, nē, tam nebija nekāda sakara ar seksu. Labi, nebūsim skarbas un neapgalvosim, ka Alise krāca. Teiksim tā: viņai vienkārši iesnu dēļ bija ciet deguns...

Varbūt tas bija sapnī, bet Alisei šķita, ka kaut kur pie auss iedziedas gailis. Tāds ļoti kļiedzošs gailis. Pēc gulētājas domām, viņam gan vajadzētu vairāk pievērsties sava vokāla izkopšanai, citādi ceļš uz zupuņu jau skujām kaisīts. Pilnīgi droši. “Ak šausmas, ceru, ka man šodien nav jāiet slaukt govi, mammai taču nav dežūras? Pagaidiet, pagaidiet, ne tik ātri, es nespēju atcerēties, vai Brūka šodien jāslauc man vai arī kāds apžēlosies par mani un par to nabaga lopiņu. Ak šausmas, tas gailis nu gan ir sadists, labi, labi, es jau ceļos...” Alise purpināja.

Teikt, ka Alise ceļas, būtu pārspīlēti. Taču diezgan droši varētu apgalvot, ka viņa centās atvērt acis. Un pakustināt galvu. To gan viņai varbūt tomēr nevajadzēja darīt... Kāda draudzene Alisei bija stāstījusi, ka viņas draudzenes drauga draugs reiz briesmīgās pagīru galvassāpēs paņēmis stiepli un apstīpojis galvu kā mucu, lai nesaplīst. Tagad viņa šo puisī pilnībā saprata un pat izjuta viņu kā savas dvēseles radnieku. “Bet man ar stīpu šorīt būtu par maz: vajadzētu kādu, kas izvilktu visas tās naglas, kas tur sakritušas, un atliktu vietā skrūvītes, jo dažu man acīmredzot pietrūkst,” viņa nožēlas pilna secināja. Pēc brītiņa Alises uztūkušās smadzenes secināja arī to, ka spiedošais kļiedzējs nav

nekāds gailis, bet mobilā telefona modinātājs. “Ak kungs, tikai pilnīgs idiots var savā mobilajā ieprogrammēt un katru rītu no laba prāta klausīties gaili! Vai vismaz tāds, kas nav dzīvojis laukos.” Tomēr tas nozīmēja arī to, ka viņa vairs nedzīvo kopā ar mammu, viņām nav saimniecības un nekādu govī nav jāiet slaukt. Tās vienkārši bija atmiņu halucinācijas, kuras izraisīja tas stulbais telefona zvans un sāpošā galva...

Pie šīs domas Alise apstājās, jo viņas acis kā sabojāts fotoaparāta zūms ar pūlēm fokusējās uz roku, kas bija apķērusi vēderu. Tas, ko viņa ieraudzīja, meitenei kārtējo reizi lika aizdomāties, ka citus cilvēkus varbūt tiešām radījis Dievs, turpretī viņai jau nu gan nav paveicies, jo pilnīgi noteikti ir cēlusies no pērtiķiem. “Es būtu īsts Darvina acuraugs,” Alise iekšēji novaidējās. Ar kājām, regulāri apmeklējot inkvizīcijas cienīgus vaksācijas seansus, viņa vēl kaut kā tika galā, taču rokas acīmredzot gan kļūst aizvien spalvainākas. Kā saka, ne pa dienām, bet pa stundām. Ārprāts, Alise tiešām nebija ievērojusi, ka uz viņas rokām ir tik tumšas, mirdzošas spalviņas! Re, kā cilvēks iegrimst ikdienas rutīnā, pat palaiž garām mirkli, kad sāk pārvērsties par mūsu Čārliju...

Spalvainā roka sakustējās, pārbrauca pāri Alises sejai, nedaudz uzlocīja degunu, pastiepās pāri gultas galvgalim un beidzot izslēdza to centīgo gaili.

“Palīgā, palīgā, tā tomēr NAV MANA roka!” pēkšņa apgaismība izšāvās caur Alises samocītajām smadzenēm. Tomēr – kuram tad piederēja tā villainā ekstremitāte?

- Kas tu tāds?
- Svens.
- Kas?
- Svens.